

MẸ

(Kính dâng Mẹ, trong ngày lễ Thượng Thọ.)

Trời trong tư ai, trời âm u
Lá khóc xa cành ướt mắt thu
Cây đứng lìm đim nhìn lá rơi
Con buồn nhớ Mẹ mắt sương mù.

Tháng Bảy mưa rơi nhiều hơn nắng
Quê nhà Mẹ có nhớ con không?
Xu người dôi mắt trôi về biển
Thương Mẹ một đời không quên công.

Tuổi Mẹ nay vừa tròn tám mươi
Nuôi con khôn lớn đã nên người
Con, như chiếc lá bay trăm hương
Mẹ, cội cây già mưa nắng phơi.

Ôi, nhớ tuổi thơ thời chạy giặc
Mẹ bỗng, Ba công một đàn con
Máy bay ruộng bở, bom cây nát
Nhà cửa, ruộng vườn cháy sạch trơn.

Gia tài còn lại chiếc xuồng con
Len lách bờ lau, kinh rạch mòn
Ra sức chống chèo Ba với Mẹ
Đưa đàn con đại tới Rạch Ông.

Từ đó xuôi chèo về Phụng Hiệp
Tuổi đời con mới chớm lên năm
Mẹ làm cô giáo ôn bài vở
Quyển sách "Con Gà" con nhập tâm.

Mười năm đi chuyển về Cần Thơ
Con tuổi tròn trăng, tuổi mộng mơ
Mẹ tóc lâm râm dăm sợi trắng
Thân cô lặn lội sáng tinh mơ.

Bỗng thấy cuộc đời là cõi tạm
Sắc tài cho lắm cũng là không
Chi bằng tu niệm lo bòn phước
Giúp đỡ tha nhân, nghiệp nhẹ thông.

Bao năm Mẹ độ biết bao người
Cứu khổ, ban vui khắp mọi nơi
Bệnh tật xa xôi ùn kéo đến
Lời đồn “Mẫu Mẹ” Phật tâm từ.

Con trở về trong ngày Thượng Thọ
Mừng vui thấy Mẹ vẫn hồng hào
Trường chay hoa quả thay cơm trắng
Cứu khổ ngày đêm mãi nguyện cầu.

Là viên ngọc sáng, ánh trăng rằm
Chữ nghĩa văn thơ dấu cao thâm
Không cách gì con bày tỏ hết
Dù đời khen tặng gọi nhà văn.

Con biết làm thơ năm mười bảy
Cảm thông mây núi suối cây rừng
Mà sao với Mẹ, con cảm nin
Chữ nghĩa đâu bằng... nước mắt
rưng!

Kiều Mộng Hà

ĐỜI CON SẼ MẤT THĂNG BẰNG

Một bên Mẹ
Một bên Bà
Con nằm ngoan ngủ
Chau hoà tình thương.

Mẹ tóc huyền
Bà tóc sương
Con nằm hít thở
Mùi hương đất trời.
Mẹ da sữa
Bà da mồi
Con nằm nghe mát
Một thời tuổi thơ.

Mẹ hát nhạc
Bà ầu o
Con nằm mơ
Một giấc mơ lạ kỳ
Mẹ dạy chững
Bà dạy đi
Hai bàn tay đỏ
Con ghì theo chân.

Đời con
Sẽ mất thăng bằng
Một ngày Mẹ khóc
Bà nằm cười tươi.

Kiều Mộng Hà

TRĂM NĂM NGOẢNH LẠI... PHÙ VÂN

Khuya ngồi bên bóng trăng lu
Nhớ vô lượng kiếp phù du bên đời
Cõi người huyền mộng rong chơi
Cõi thơ cất giấu bóng người hư không
Nhìn chòm mây tím ra bông
Ta ngồi thả tóc phiêu bồng nhớ ai?
Bao năm buông bỏ tháng ngày
Đêm nghiêng chờ gió... trăng gầy mái hiên
Ta ngồi như thế đang thiền
Mắt nghiền nghiền nát ưu phiền trong tâm
Cõi trần thôi cũng trăm năm
Ngộ ra mới biết sai lầm tiền thân
...
Trăm năm ngoảnh lại... phù vân.

Kiều Mộng Hà

Lời Mẹ

Quay lại tuổi thơ... ôi nhớ người
Vỡ lòng Mẹ dạy: Hỡi con ơi
Đường đời trí mở xưa u tối
Nẻo đạo tâm buông thoát sáng ngời
Có đó rồi Không đừng nắm bắt
Hữu sinh tất Diệt chớ cầu mời
Hai mươi năm Mẹ rời dương thế
Con nhận roi mềm quất tả tơi.

Kiều Mộng Hà